armolinne! Nüüd wast nään, et üks Peäsija taewas ellab, kes häddaliste järrele kulab ja weel pattustele armolinne on" — Otse selle wiimse sanna järrele astus kirriko õpetaja tuppa. Perremees kargas järsko püsti, sest et temmal olli ikka weel walle häbbi, omma kahhetsemisse meelt ühhe wooŕa mehhele üllesnäidata. Sesamma teine sai hirmo täis kui näggi sedda luggu, mis seäl hurtsikus olli: keige tarwilisrest ello asuist ennamiste tühhi tubba; neid issa olli puhhas körtsis nahka pannud; naene omma wallo näoga, kes ei sanud muud kui tihkuma; pool paljad lapsed omma nälja lähhi ärrakutnud ihhoga. Need kihwatasid meest keigeennamiste. Astus siis issa ette ja ütles: „Sinna olled ammeti mees olnud; kehha polest näikse ikka weel kaunis joukas loom olla, kudas olled ommeti selle hirmsa pölwe sisse sanud? Kas olled kül ial Jummala pühha kutsmisse peäle ka sest polest kuulnud, et piddid naese ja laste eest truiste hoolt kandma? Olled ehk keik omma joudo körtsis ärraraisanud? Walla omma süddant tössitel wisil minno wasto wälja. Kuidas luggu sinnoga öiete on ja mis patto sü peäle olled keigeennamiste heitnud? Näki julgeste keik minno wasto ülles. Ehk saan sinnule ja perrele abbi tehha." Mees seisis seäl tük aega ei lausund sannagi. Wimaks löi kahhe käega wasta omma palle otsa, langes pölwili mahha ja hüdis waliuste: „Ollen üks ärranetud pattune jummalakartmata loom! kas se Pühha seäl üllewel ial saab minno peäle hallastama?" Ei sanud mitte sanno ennam suust üllesanda, muud kui silmad jooksid sorrinal wet. Siis hakkas teine hallemelelinne mees temma käest kinni, tösstis tedda ülles ja ütles pehme sannade ja heälega: „Waigista omma mele ärraheitmist. Keik jõuab weel teist wisi ja parremaks sada, kui isse agga parremaks saad. Hakkan nüüd lotust sinno pärrast wötma, sest et kuulsin sinno allandlikkuid kahhetsemisse sanno. Kui need agga ni üsna tössised olleksid, et pühha